

A városok és falvak dolgozói haladószelemű szovjet és magyar írók könyveit akarják olvasni

Hozzá kell őket segíteni

Aki a legutóbbi két év folyamán a magyar vidékeken, sáros, szélesen elterülő falvakban, vasúti állomástól, országutaktól távolos tanyákon járt — találkozott mindenütt egyszerű dolgozó férfiakkal és asszonyokkal, akik olyan szomjasan lesték a városból jötték szavát, a kérdések olyan áradatával fogadták, mintha évszázadok óta nem beszéltek volna »jól értesültekkkel.«

Ha egy-egy ujság kerül a tanyára, az kézzől kézre jár. Lapjai elszakadoznak, betűi megkopnak, mire mindenki elolvassa. Hát még akkor, ha valami könyv jut egy távoli vidékre! Valósággal versengenek érte az egyes családok, apró kis szívességekkel próbálják a tulajdonostól olvasásra megszerezni!

A magyar reakciónak volt rá gondja, hogy a magyar dolgozók elnyomatását minden téren teljessé tegye. Minden eszközzel azon volt, hogy haladószelemű könyvek még véletlenül se jussanak kezükbe. A régi falusi könyvtárakat a reakciós kormányt kiszolgáló írók művei díszítették, de ezek a könyvek nem értékelték a parasztságot és az ipari munkásságot, mert érezték: a bennük írtak nem igazak, nem róluk szólnak.

A gazdasági felszabadulással egyidejűleg fokozódott a dolgozók tudásszomja. Ma már az ipari munkásság és parasztság nem elégszik meg a gazdasági felszabadulással, az évszázados szellemi elnyomatás után lelkiileg is fel akar szabadulni. Olvasni akar. De nem akármilyen könyveket és újságokat, amelyek róla, az ő problémáiról, bajairól szólnak. Olvasni akarnak, ismereteket szerezni, mindenképp azokról az országokról és népekről, melyeket eddig csak a reakció hazug beállításában ismerhettek meg.

Károlyi Mihályné és Szent-Györgyi Albert a népkönyvtárakért

Szovjet írók a szovjet népről, a szovjet dolgozók eredményeiről szóló könyveit akarja olvasni az ország dolgozó népe! És meg akarja ismerni végre azokat a magyar írókat és költőket, akik eddig nem szólhattak hozzá, akiket Horthyék »kulturpolitikája« hallgatásra, nem egyszer börtönre ítelt.

Olvasni akarnak. De miből vegyék meg az olvasnivalót? Az ipari munkások örülnek, ha keresetükből ennivalóra jut. Az újgazdák, a parasztság széles tömegei ebben az évben még olyan nyomorúságban élnek, hogy a szükséges pár cipőt és ruhát

sem tudják megvenni gyermekeiknek.

A magyar demokráciának, a magyar társadalomnak kell gondoskodnia arról, hogy a haladószelemű magyar és külföldi írók könyvei eljussanak a városok és falvak dolgozóhoz.

Hogyan? Népkönyvtárak létesítésével. A Népkönyvtárakat Szervező Országos Bizottság, mely az MKP kezdeményezésére alakult, az első lépés ezen a téren. A magyar kulturális és tudományos élet legjobbjai felismerték e mozgalom jelentőségét. A bizottság fővédnökségét Károlyi Mihályné és Szent-Györgyi Albert vállalták. A védnökök sorában egyébként ott vannak a magyar művész-társadalom, a könyvkiadók és írók legjobbjai.

A Népkönyvtárakat Szervező Országos Bizottság gyűjtésekkel, hangversenyekkel, sorsjáték rendezésével fogja a legközelebbi cél: ezer vidéki népkönyvtár felállításához szükséges pénzt megszerezni. A gyűjtés megindult Budapesten és ezzel párhuzamosan a vidéken is.

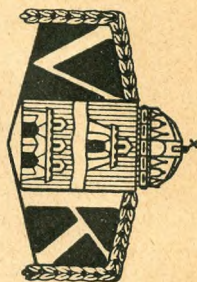
„Fillérenként adtuk össze a pénzt ...”

A vidéki falvak és városok demokratikus szervei megértették a mozgalom jelentőségét. Széleskörű gyűjtést indítottak, hogy megteremtsek a népkönyvtárak létesítéséhez szükséges anyagiakat. Egyes helyekről érkeznek a jelentések a Bizottsághoz: »... Van már helyiségünk...« »... Húsz modern magyar író könyvét megvásároltuk már...« és a legmeghatóbb, íráshoz nem szokott kezek girbe-gurba, láthatóan nehezen rótt betűi; Kis Mihály, egy dunántúli kis falu termelőbizottsági elnökének a jelentése:

»... Közöttünk még olyanok is vannak, akik csak most tanulnak olvasni... De azok, akik elvégezték a hat elemi, nagyon szeretnék megismerni a mai magyar írók könyveit... Érdekelne minket a Szovjetunió parasztságáról szóló könyv is...«

»Mi szegény parasztok vagyunk ezen a vidéken. Nagy volt az aszálykár, sokunk saját fejadagunkat vetettük el az ősszel... De mégis akarunk egy könyvtárat és máris megkezdjük a gyűjtést. Fillérenként adtuk össze a pénzt...«

A Népkönyvtárakat Szervező Országos Bizottság tagjai Budapesten, az ipari és a mezőgazdasági dolgozók a vidéken és a fővárosban megértették, hogy a magyar népet hozzá kell segíteni a szellemi felszabadulásért!

Budapestre vonatkozó újságcikkek				Oszályozás	
Szerző:		Cím:		Tárgy	Hely
- párt		A városok és falvak dolgozói			
Forrás:		Károlyi Mihályné és Szent-Györgyi Albert írók könyveit akarják olvasni			
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. fiz.)	(Oldal)	Idő	
	1947 márc 9.			1947	
Személy				Helyszám	
				027.4	